

Tosine 1/2017

Jyväskylän Opiiston historianopiskelijoiden
ainejärjestön lehti

KUNTAVAALIT 2017

JULIUS EVOLA

KULTTUURIELÄMÄSSÄ:

KESS

NILE'S BORGER

MISERIA ULTIMA

TOSINESKOOPPI

RAPORTTI TOSINEEN

MATKASTA HOL-SEMMAAN

KUNNIAN KENTILLÄ
SÄHLYSSÄ!

SUN MUUTA MUKAVAA...

Sisällys:

Piänavvaus	2
Puheenjohtajalta	3
Sanni I	4
Muutoksen tiestä vaalikeväänä	6
Sinne ja takaisin - erään ehdokkaan tarina	7
Haasta itsesi ja setämies	8
Vaalivoiton tekijänä	10
Kepun tyttö - ja ylpeä siitä	12
Kansa maisteli	14
KAPINA NYKYAIKAA VASTAAN	19
Mitä on historia dystopioissa?	24
Onko liikkalaisten pakko huutaa?	26
Tosineskooppi	31
Sarjakuva keskellä Suomea	36
Nile's Borger - Omin sanoin.	38
Goottiluolan soundtrack	42
Gallian voittamaton kylä	44
Valtakunta sängystä!	48
Summer is Coming	52

Päätoimitus & taitto
Heikki Kämäräinen

Kirjoittajat:
Juha Närhi
Tapio Roiko-Jokela
Fanny Ruonaniemi
Ville Rautiainen
Jan-Peter Gustafson
Severi Pihlainen
Sami Kumpulainen
Emilia Lakka
Annina Pihlajamäki
Petrus Kauppinen
Lauri Niemistö
Tuija Kauhanen
Aleksi Rantala
Taneli Tenhu
Zazu Katajamäki
Aino Heikkilä
Joel Mustonen
Aleksi Martikainen

Piänavvaus.

Vallanvaihto on jännä paikka.

Oma Kekkosemme **Atte Vallinen** on vaihtunut **Juha Närhe**en. Kun johtaja vaihtuu uuteen, kaikki pohtivat syystäkin, että mitä uuden päämestarin mielessä on. Huoli pois, vaikka ruusetta satunnaisesti käyttäkin, on puheenjohtaja Närhi ihan oikeasti hyvä tyyppi, ja vissiin pätevä jatkamaan Vallisen linjaa. Hallitus Närhen takana näyttäisi tälläkin kertaa koostuvan tolkuissaan olevista ihmisistä. Toisin kuin Jenkkilässä, Tosineen vallanvaihdos tuskin johtaa muurin pystyttämiseen ja etnolginen puhdistuskin on vielä tekevä. Ainakaan toimitus ei ole saanut moisesta kuulla.

Toimituksesta puheen ollen... **Annika Pohjanpalo** siirtyi oloneuvokseksi, ja jätti allekirjoittaneen täytettäväksi päätoimittajan pestin. Intoa hommaan riitti, mutta tosiasia olin pihalla kuin lumiukko päätoimittajan tehtävistä. No, onhan Yhdysvaltain uusi presidenttikin pihalla presidentin toimista, niin tuskin minä yhtä suurta vahinkoa aikaan saan. Toisin kuin sitä toista pelleä, minua Annika on neuvonut aina tarpeen vaatiessa. Kiitos. :)

Jos luet tätä lehteä, on ole tunaroinut täysin, tai ainakin Annika on rientänyt pelastamaan sen, mitä pelastaa voi. Lehdessä tuli melko reilun pituinen, siitä kiitos kaikille kirjoittajille. Aluksi teemana oli kapinallisuus, mutta suoraan anarkiaa ei lehden sivuille löytynyt. (Ehkä se jää *kevään -18* lehteen...) Sen sijaan kirjoittajat tarjoavat politiikkaa ja kaikkea muutakin epäilyttävää. Väittäisin jopa, että Julius Evolasta kirjoittaminen on tavallaan jo aika kerettiläistä, samoin kuin horoskooppien tutkiminen tai vaikka julkinen tunnustus intohimoiesta vinyyliharrastuksesta. Ehkä jopa kapinallista...?

Ja hittoako tässä selitän. Istu alas ja lue.

Heikki Kämäräinen

Puheenjohtajalta:

Vuodenvaihteessa puolentoista vuoden ansiokkaan palveluksen jälkeen Porin karhun, Vallisen Aten isällisen rakkauden valtakausi tuli päätökseensä ja oli aikaa kiittää vanhoja toimijoita heidän antamastaan panoksesta Tosineen hyväksi.

Vuoden 2017 hallitus aloitti toimensa tiedekuntien yhdistyessä uudeksi humanistis-yhteiskunnalliseksi tiedekunnaksi. Toimintaympäristön muutos on näkynyt myös Historialla hallinnon uudelleenjärjestelyinä, vaikka Hela ei ole joutunut suoranaisesti myllerryksen ytimeen. Tosine on ollut jälleen aktiivisesti mukana laitoksen kehitystyössä ja vaalinut hyviä suhteita henkilökunnan kanssa. Toukokuun laitoskokouksessa pääsemme kuulemaan uusista opetus suunnitelmista, opetusohjelmasta ja syksyllä lanseerattavasta oma-opettaja -järjestelmästä.

Kevään aikana aktiivinen ja innokas hallitus on järjestänyt monipuolista ohjelmaa jäsenistölle, esimerkiksi opetuksen, toimeentulon, liikunnan ja muun vapaa-ajan toiminnan parissa. Lisäksi hallitus on elvyttänyt kehitysyhteistyötoimintaa ja edistänyt alumninyhteistyötä. Vaikka toiminta on jo nyt monipuolista, niin ehdotuksia otetaan aina vastaan, koska teitä vartenhan tässä töitä tehdään! Ainejärjestöjen välinen yhteistyö on lisääntynyt ilahduttavasti alkuvuoden aikana. Tosine on järjestänyt tapahtumia muun muassa Fokuksen ja Nefan kanssa, vapun alla tietenkin perinteisen Pubibussin Lööpön kanssa, sekä Sumusuunnituksen usean ainejärjestön yhteistyönä. Tosine on nykyisin tunnettu ja haluttu yhteistyökumppani, siis pätevä yhteistyötä ainejärjestöjen kesken jatketaan tulevaisuudessa. Myös Tosineen nettisivuja ja viestintää on kehitetty edelleen. Nettisivut ja Facebookin virallinen sivu toimivat Tosineen kasvoina ulospäin ja tarjoavat jäsenille ajantasaista tietoa. Viestintää tehdään mahdollisimman monipuolisesti eri kanavia käyttäen, tästä esimerkkinä Tosineen uusi Instagram-tili.

Lopuksi haluan kehaista meitä tosinisteja. Meillä on koko yliopiston mittakaavalla oikein mainio ja tiivis pienyhteisö, joka on avoin kaikenlaisille ihmisille! Tosine on yhteisö, johon kaikki ovat tervetulleita, ja jonka parissa kaikki voivat löytää oman paikkansa ja osallistua toimintaan omalla tavallaan. Ylläpidetään yhdessä tätä yhteenkuuluvuutta ja toveruutta, jotta jatkossakin jokainen historian opiskelija löytäisi oman paikkansa Tosineessa ja yliopistomaailmassa.

Rentouttavaa kesää toivottaen

Juha Närhi

Tosine ry:n puheenjohtaja 2017

3

Tässä numerossa ei ole hallitusesittelyä, sen löydätte Tosineen Internet-sivuulta. Sen sijaan tutustukaa Tosineen seuraavaan Johtajattareen.

Tosineen kruununprinsessa, Domina talossa, peto sängyssä, Jumalatar maassa ja taivaissa.

SANNI I

KATSOKAA!

KUNINGATAR SANNI ENSIMMÄINEN! KORSON PRINSESSA, JONKA ISÄ ON KORSON PAAVI! VALLANKUMOUS ON TÄÄLLÄ! PALAUTAMME VALLAN KANSALLE PUOLUE-ELIITILTÄ! TOSINEEN VALTAKUNNAN UUSI JOHTAJATAR LAKAISEE TIELTÄÄN PUKINPARTAISET VANHAT KÄVYT SEKÄ HEITÄ HÄNNYSTELEVÄT VALHEIDEN PROFEETAT JA KAPITALISTIT, JOTKA RIISTÄVÄT KANSAA!

"Kyllä kansa tietää!"

Suuren kansansuosionsa (103,00 % tosinisteista on valmiita äänestämään Sannia) ansiosta ei ole epäilystäkään, että Sannista ei tulisi Tosineen seuraavaa valtiatar. Ainoa asia, joka voi estää kansan syviä rivejä puhumasta, on puolue-eliitin suhmurointi ja saunakähmimiset. Sanni itse on kansannainen, joka siniverisyydestään huolimatta ei turhaan pidä muita itseään huonompina ihmisinä. Mitä kähmimiseen tulee, Sanni on siinä niin taitava, että saa koskettamansa henkilöt tekemään haluamansa. Alfanaaraan luontainen viehätysvoima tekee kähmimisestä toki tarpeetonta tai ainakin anteeksiannettavaa. Onpa niinkin, että paikallisessa folkloressa kerrotaan tarinaa taivaista langenneesta valosta, sekä Jyväskylän alloista nousseesta taikamiekasta. Tarinaa pidetään toki värittyneenä, mutta usein kansanviisauksien taustalla on syvempi totuus.

4

“Ensi vuoden hallitus tullaan rakentamaan sen mukaan, ettei vallankaappauksesta ole pelkoa tai mahdollisuutta.”

Viime vuosina myös Tosineen valtakunnassa on ollut levotonta. Väkeä on loikannut tai muilutettu Tampereelle ja valhein viekoteltu Lööppiin. Syykin on selvä: Tosineen johto ei ole yksimielinen, vaan kaksimielinen ja moniääninen eli riitaisa. Johtajat ovat olleet heikkoja ja menneisyyteen jämähtäneitä. Sanni I tuo mukanaan karismaa ja valmiutta vaihtaa mielipidettä silloin kuin siltä tuntuu.

”Saatanan tunarit” kuuluu äidillinen toru alaisille. Toisin kuin tietyt maskuliinisemmat puheenjohtajat, Sanni on valmis näyttämään myös hempeämmän puolensa, antaakseen puolue-eliitin ukkoköörille tasoitusta. Hän on luvannut ottaa käyttöönsä pinkin puheenjohtajannuijan.

“Ne tulee ToNe-huoneelle loisimaan, tanssimaan kaaritanssia ja juomaan mun kahvikupista!”

ToNe-huonetta vaivaavaan etnologi-ongelmaan Sannilla on keinonsa. Etnologien ympärille ei hallitsevan tilanteen johdosta tarvitse rakentaa muuria, mutta tiettyä varovaisuutta on hyvä noudattaa. Osa etnologueista saatetaan joutua sulkemaan häkkeihin. Tämä johtuu siitä, että etnologit muistuttavat humanisteja, mutta ovat kulttuurintutkijoina arvaamattomia ja voivat oppia kunnan nomadin tavoin kiertämään suljetun takaoven. ”Ja osa niistä on hyviä tyyppejä, emmä tiää.”

“Jos päättän, etten asetu ehdolle, lyökää päähäni.”

Meritokratiaa arvostava, pragmaattinen Johtajatar uskoo, että parhaiden tulee hallita, kuten jo antiikin filosofit tiesivät. Sannin määrätietoisuus kestää jopa alistumisen vaalijärjestelmälle. Rakentavaa palautetta järjestelmään liityviin valuvikoihin on heti tarjolla.

“Siis jos mua ei niiku valita, mä kiistan sen äänestyksen pätevyiden!”

Hei!

Sannia voit seurata myös Twitterissä! ja Instassa! Sieltä somesta ne muutkin suuret tietäjät löytyy!

*Ig: sannnimatleena
snapchat: sannnimatleena
twitter: KupiainenSanni*

Muutoksen tiestä vaalikeväänä

Teksti: Tapio Roiko-Jokela

Toisinaan haluamme muutoksia tai joudumme niihin pakon edessä. Se, miten muutokseen pyritään tai miksi se on tapahtunut, voi vaihdella hyvin paljon. Historian kirjoista voidaan löytää esimerkkejä vallankaappauksista, radikalismista, sodista, neuvotteluista, sopimuksista... Muutoksen epookki on laaja ja läsnä kaikkialla ja kaikessa: mikä vain voi muuttua, milloin vain, missä vain ja monesta eri syystä.

Itsessään elämämme demokraattisessa yhteiskunnassa on muutoksen tulosta, mutta se on myös mahdollisuus muutokseen. Muutoksen ei tarvitse kuitenkaan merkitä toimintamallien vaihtamista: myös toimijoiden vaihtuminen tai entisten toimijoiden uudelleenalinta merkitsevät muutosta. Vähintään valittujen edustajien toimikausi vaihtuu, vaikka kaikki muu säilyisikin ennallaan.

Instituutioon vaalit kuuluvat erottamattomasti tuntemaamme demokraattiseen yhteiskuntaan. Ne ovat aina mahdollisen muutoksen aikaa: niissä voi vaihtua valtion keulakuva, kansaedustuslaitoksen ja/tai kunnallisen edustuston kokoonpanot. Teoreettisesti muutos ei ole välttämättömyys: äänestäjät voivat olla tyytyväisiä edustajiensa politiikkaan ja sallivat heidän kaikkien jatkaa seuraavalle kaudelle.

Nyt tätä tekstiä kirjoitettaessa muutoksen mahdollisuus on sikäli ajankohtainen, että elämme maaliskuuta 2017. Kyseessä on kunnallisvaalivuosi ja ehdokasettelu on jo vahvistettu, eikä ennakköäänestyksen alkuun ole aikaa kuin likimain viikko. Varsinaiseen vaalipäivään on vajaat kolme viikkoa, minkä seurauksena vaalit alkavat hiljalleen näkyä teiden varsilla puolueiden edustajien ja vaalimainoksien muodossa – katukuva on kokenut muutoksen, kun lähestyvät vaalit valtaavat oman tilansa. Muutama viikko eteenpäin ja päinvastainen muutos on ajankohtainen: vaalit ovat ohi ja mainokset alkavat kadota hiljalleen.

Aina muutoksen ei tarvitse kuitenkaan tapahtua instituutioiden tai edes julkisen tilan tasolla. Muutoksella on myös henkilökohtainen ulottuvuutensa. Instituutioissa tapahtuneet muutokset voivat merkitä jonkin tahon etuisuuksien lisäämistä toisten kustannuksella. Jollekin katukuvaan ilmestyvät vaalimainokset ja näkyvät, poliittisesti suuntautuneet ryhmittymät voivat olla toivottua muutosta arkiseen maisemaan; toisille ne voivat olla ahdistuksen aihe.

Vaalien lähestyminen ei merkitse yhdelle mitään, toiselle ne ovat odotettu mahdollisuus päästä vaikuttamaan, kolmannelle ne ovat vain ikävä velvollisuus osallistua. Listaa voisi jatkaa vielä pitkään, mutta palataan muutokseen. Kuntalainen voi liikkua esimerkiksi edellä kuvattujen suhtautumistapojen välillä – aktivoitua tai passivoitua, osallistua mieluusti tai ”vain” velvollisuuden tunnosta...

Itsensä omistaminen yhteiselle työlle voi olla kannustin. Jollekin muutos ilmenee haluna asettua itse ehdolle. Toki halu on voinut olla olemassa jo pitkään tai henkilö on voinut olla ehdokkaana vaaleissa jo aiemmin, mutta ehdokkuus on aina mahdollisuus muutokseen, kuten valituksi tulemiseen, uudelleen valintaan tai paluuseen vaalikampanjaa edeltäneeseen arkeen.

Sinne ja takaisin – erään ehdokkaan tarina

Nousen bussiin Viitasaarelle. Laukkuni painaa raskaasti olallani sillä se sisältää omien tavaroitteeni ohella kampanjatarvikkeita aina esitteistä varmuusvälineisiin asti. Istahdan tyhjään penkkiriviin ja torkahdan välittömästi. Vaikka on vasta kello kaksi iltapäivällä, olen jo täysin poikki eilisen uuvuttavasta kampanjapäivästä Jyväskylässä ja pitkästä illasta jolloin piti tuottaa etukäteen uutta sisältöä somekanavilleni. Tämä väsymys on varmaankin se hinta minkä joutuu maksamaan siitä että pyrkii tekemään omaa kampanjaa kunnolla Viitasaarella ja olemaan avuksi myös muille ehdokkaille Jyväskylässä, sentään pääsen näkemään vanhempiani ja siskoani useammin näiden vaalien vuoksi. En kuitenkaan odottanut että vaalikampanjointi olisi näin raskasta!

Lauantaina olen jakamassa Viitasaaren torilla pullia ja pillimehuja yhdessä ihanan sekä upean toisen ehdokkaan kanssa. Vaikka sää onkin aurinkoinen ja olen pukeutunut lämpimästi, alkaa kylmyys tuntien jälkeen iskeä meihin ehdokkaisiin. Kuitenkaan kylmyys ei vaikuta tarttuneen torilla liikkuviin ihmisiin laisinkaan, kaikki tapaamamme henkilöt omaavat positiivisen asenteen toimintaamme kohtaan ja kertovat olevansa innoissaan meidän uusien, nuorien ehdokkaiden lähtemisestä ehdolle näihin vaaleihin. Nämä lukuisat lämpimät kohtaamiset lämmittävät myös omaa mieltäni ja jäätynyttä ruumistani, päivän vaalikampanjoinnin päättyessä mielialani on huipussaan vaikkakin flunssa on tulossa kylmälle altistumisen seurauksena. Se oli kuitenkin sen arvoista, en kuitenkaan odottanut että vaalikampanjan aikana tapaisi näin paljon ihania ihmisiä!

Vaalipäivänä tunnelma alkaa jännittyneesti, tunnelma on omituisen rauhallinen kaikkien vaalikiireiden jälkeen. Varmaankin sanonta ”tyyntä ennen myrskyä” sopisi kuvaamaan tällaisia tilanteita. Jännityksen lievittämiseksi päätin hakea vertaistukea muilta ehdokkailta viettämällä päivän heidän kanssaan. Aika on onneksi suhteellinen käsite siten että sen kulumisen kokeminen on paljon helpompaa kun silloin tekee jotain mielekästä. Siten aika lensi ihanan sujuvasti iltaa kohti hyvässä seurassa ja aika siirtyä kohti vaalivalvojaisia koitti. Vaalivalvojaisissa näen että monet ehdokkaistamme jakavat saman jännittävän olotilan ennen myrskyä. Viimeiset hetket ennen tuloksien julkaisemista kuuluvat olutta siemaillessa ja muiden ehdokkaiden kanssa jutustellessa. Kun ensimmäiset tulokset tulevat riemu on kaikilla aivan mahdoton; Jyväskylässä olemme suurin puolue minkä lisäksi Viitasaarella olemme helposti saamassa ensimmäisen valtuustopaikan ikinä puolueellemme, itse olen pääsemässä ensimmäiselle varasijalle. Tämän seurauksena sokka irtoaa meillä ja ilollamme ei ole rajaa, en kuitenkaan odottanut että vaalikampanja päättyisi näin hyvin!

Haasta itsesi ja setämies

”Tosine on oman järjestötoiminnan taparikkaisuuteni alku ja juuri.”

”Opintotukea uudistetaan, valmistumista nopeutetaan ja kurssien suorittamista tehostetaan”. Viimeiset parikymmentä vuotta hallitus toisensa jälkeen on asettanut korkeakoulupolitiikalleen samat tavoitteet. Säästöjä on saatava aikaiseksi, mutta samaan aikaan koulutuksen laatu tulee turvata sekä tarjota jokaiselle yhdenvertaiset mahdollisuudet suorittaa kolmannen asteen tutkinto. Puhutaan mahdollisuuksien tasa-arvosta, syrjäytymisen ehkäisystä sekä maksuttomasta koulutuksesta. Sanahelinää, lupauksia lupauksen jälkeen. Tulokset jäävät uupumaan. Opintotukea leikataan ja samaan aikaan opintojen sujuvoittaminen etenee uuvuttavan hitaasti. Yhä enemmän itsenäisesti suoritettavia opintoja, tutkielmien ohjaus tuntuu tökkivän systemaattisesti oppiaineesta riippumatta. Suunta on hukassa.

Ylioppilaskunnat, opiskelijakunnat, ainejärjestöt sekä monet kansalaisjärjestöt ovat huolissaan. Innokkaat järjestömyyrät ovat niiden toimintaedellytys. Ilman opiskelijajärjestötoimijoita jäisi yliopistoyhteisöme suurimman yksittäisen edunvalvontaryhmittymän ääni kuulematta tärkeissä pöydissä ja opiskelijaelämä olisi kovin erilaista. Köyhempää. Ylioppilaskunta aukaisee jatkuvasti kaikille perustutkinto-opiskelijoille avoimia hakuja mitä moninaisempiin hallinnon opiskelijaedustajan paikkoihin. Hakijoita suureen osaan paikoista tulee vain kourallinen. Tuoreita näkökulmia päätöksentekoon tuovien, oppimaan innokkaiden nuorempien tekijöiden puutteessa valituiksi tulevat opiskelijapolitiikan konkarit (jotka yliopistoyhteisössä vastaavat kuntapolitiikan setäkerhoja), joilla on jo ennestään harteillaan yksi, kaksi, kenties jopa kolme tai neljä muutakin luottamustehtävää. Vastuu opiskelijoiden äänenä toimimisesta keskittyy harvoille.

Opiskelijayhteisössä on voimaa, opiskelijayhteisössä on uskomaton määrä käyttämätöntä potentiaalia. Sen sijaan, että valitsimme hallinnon opiskelijaedustajiksi, ylioppilaskunnan edustajiston jäseniksi sekä ainejärjestön hallituksiin aina samat naamat, voisimme nähdä laajemmin hajauttamisen mahdollisuudet. Joukossa tyhmyys tiivistyy, samoista tyypeistä vuodesta toiseen koostuvassa joukossa yllättävän nopeasti.

Opiskelijayhteisössä on voimaa, opiskelijayhteisössä on uskomaton määrä käyttämätöntä potentiaalia. Sen sijaan, että valitsimme hallinnon opiskelijaedustajiksi, ylioppilaskunnan edustajiston jäseniksi sekä ainejärjestön hallituksiin aina samat naamat, voisimme nähdä laajemmin hajauttamisen mahdollisuudet. Joukossa tyhmyys tiivistyy, samoista tyypeistä vuodesta toiseen koostuvassa joukossa yllättävän nopeasti. Opiskelijayhteisössä on voimaa, opiskelijayhteisössä on uskomaton määrä käyttämätöntä potentiaalia. Sen sijaan, että valitsimme hallinnon opiskelijaedustajiksi, ylioppilaskunnan edustajiston jäseniksi sekä ainejärjestön hallituksiin aina samat naamat, voisimme nähdä laajemmin hajauttamisen mahdollisuudet. Joukossa tyhmyys tiivistyy, samoista tyypeistä vuodesta toiseen koostuvassa joukossa yllättävän nopeasti. Kuten yliopistomme viime vuosien rakenteellisen kehittämisen suuntaviivat (parhaiten muistissa olevina esimerkkeinä latinan kielen oppiaineen lakkauttaminen ja kirjallisuuden oppiaineen tulevaisuudesta vuosi sitten käydyt keskustelut) osoittavat, tehdään kooltaan pienessä sekä koostumukseltaan homogeenisessä valtakeskittymässä

Toivon, että kuntavaaleissa aikaansaatu nuorten marssi kuntien tärkeimmille päätöksentekopaikoille saa aikaan uutta aktiivisuutta myös yliopistoyhteisössämme. Vaikka opintotukisäädökset tiukentuvat vuosi vuodelta, odotan innolla näkeväni tulevina vuosina useamman tosinistin yliopiston päätöksentekoeuromissä ja opiskelijajärjestöaktiiveina antamassa panoksensa tämän yhteisön kokonaisvaltaiseen kehittämiseen. Luottamustoimet antavat haltijalleen kokemuksia, joita on mahdollista saavuttaa muualla. Jos yhä useampi uskaltaisi ottaa sen ensimmäisen askeleen järjestötoimintaan, olisi koko yhteisömmä parempi olla. Ne, jotka nykytilanteessa valitettavan usein polttavat itsensä loppuun tehdessään työtä opiskelijayhteisön eteen, kykenisivät edistämään myös opintojaan ja järjestötoiminnan hyödyt jakautuisivat tasaisemmin. Tasapainottaminen vastaisi siis hyvin myös hallituksen korkeakoulupoliittisiin tavoitteisiin.

Tosine on oman järjestötoiminnan taparikollisuuteni alku ja juuri. Kun vuonna 2013 lähdin ensimmäiselle kaudellen rakkaan ainejärjestömmä hallitukseen, oli vierailun tarkoitus olla lyhyt ja tehokas. Toisin kävi. Pesti Tosineen hallituksen kansainvälisten asioiden vastaavana vei ylioppilaskunnan valiokuntiin, joista päädyin jatkamaan järjestöseikkailuani ylioppilaskuntamme hallituksessa. Tehtävä toisensa jälkeen on avannut ovia seuraavaan: tiedekuntaneuvostoon, Jyväioni - Jyväskylän vihreät nuoret ja opiskelijat ry:n puheenjohtajaksi sekä Vihreiden nuorten ja opiskelijoiden liiton koulutuspoliittiseksi vastaavaksi. Satoja uusia tuttavita, kymmeniä elämäni suuntaa tavalla tai toisella muuttaneita ahaa-elämyksiä, uskoa oman tekemiseni voimaan. Tänä keväänä olin ehdolla kuntavaaleissa saavuttaen varavaltuutetun paikan yli 150:llä äänellä. Voi hyvinkin olla, että Tosineesta alkanut järjestötoimijan polku on sellainen, jota tulen kulkemaan koko elämäni. Kadunko sitä, että päätin eräänä kohtalokkaana iltana Tosineen syyskokoukseen kävellessäni kokeilla jotain uutta ja lähteä järjestöaktiiviksi? En ikinä.

Vaaliwoiton tekijänä

Viherjytty tuli, kuten kaikki nyt jo tietävätkin. Tässä kirjoituksessa ei niinkään keskitytä siihen, miksi se tuli, vaan siihen, miksi sen mielestäni piti tulla. Kaikki kytkeytyy henkilökohtaiseen pohdintaani siitä, miksi mihinkään puolueeseen sitoutumattomana ihmisenä koin Vihreät oikeaksi puolueeksi itselleni kuntavaaleissa 2017.

En alun perin halunnut lähteä ollenkaan ehdolle. Tiesin, ettei minulla ole taloudellisia resursseja tai sopivaa statusta, joiden valossa läpikäseminen olisi realistista. Olen aina ollut kilpailuhenkinen ja vaatinut itseltäni tasoa tärkeissä asioissa. Jos on näyttänyt siltä, etten kykene tekemään vapaaehtoisuuteen perustuvia tehtäviä kunnolla, en tee niitä ollenkaan. Myönnän, että tämä on melko itsestä ajattelua. Poliittikkaa, joka on jo määritelmällisesti yhteisten asioiden hoitamista, kun voi ajatella etenkin joukkuepelinä. Jokainen ehdokas tuo ääniä puolueelle, vaikkei henkilökohtainen äänimäärä oikeuttaisikaan läpikäseeseen.

Tarvittiin keskustelu sekä Jyväioni että Jyväskylän Vihreiden puheenjohtajien kanssa, että suostuin omaksumaan joukkuekeskeisen ajattelun. Ja hyvä näin, koska ollessani mukana vaalityössä opin paljon sellaista, mitä yksinäisellä strategisella ajattelulla ei välttämättä tule saavuttaneeksi.

Joukkuekeskeisen ajattelun lisäksi tarvitaan toki vielä se joukkuekin. Vaikka olen Jyyn Vihreiden opiskelijoiden edustaja edustajistossa, en ole edelleenkaan minkään puolueen jäsen. Riippumattomuus ja vapaus ovat minulle arvokkaita asioita, enkä ole kieltämättä vieläkään täysin hyväksynyt sitä realiteettia, että menestyäkseen politiikassa on sitouduttava johonkin puolueeseen. Onneksi kaltaiseni sitoutumiskammoiset ihmiset on huomioitu niin, että ehdokkaana voi olla puolueen listoilla kuulumatta puolueeseen eli ns. sitoutumattomana ehdokkaana. Vihreiden lista tuntui kodikkaalta seuraavista syistä.

Ensinnäkin, arvomaailmani osalta Vihreät on puolueista Piraattipuolueen ohella lähimpänä omaa ajattelua. Olen sosiaaliliberaali, jonka mielestä valtion on hoidettava tietyt ydintehävät, kuten terveydenhoito ja koulutus, mutta muutoin ihmisten on saatava elää mahdollisimman vapaasti. Minulla on tähän perustuen hyvin radikaalejakin kantoja esimerkiksi huumausaineisiin ja prostituutioon liittyen, enkä voisi kuvitellakaan pystyväni käymään järkevää ja rehellistä keskustelua näistä aiheista missä tahansa puolueessa.

Muutamilla puolueilla, lähinnä Keskustalla ja Kokoomuksella on taas se ongelma, että seurakunta on liian sekalaista ajattelun osalta. Tällä tarkoitan sitä, että vaikka taustat olisivat samankaltaiset, onnistutaan asioista ajattelemaan turhan eriävästi. Vihreissä taas ihmisten taustat voivat olla hyvin eriävät, mutta ajattelu yllättävän samanlaista. On äänestäjänkin kannalta hyvä, että hän tietää puoluetta äänestäessään, ettei ääni mene vanhan konservatiivijäärän tukemiseen liberaalia ehdokasta äänestettäessä, kuten edellä mainittujen puolueiden tapauksessa on vaarana käydä.

Toiseksi, Vihreiden tapa tehdä politiikkaa on tehnyt minuun vaikutuksen. Tällä viitataan siihen ihmisten kohtaamisen kulttuuriin, jota monet puolueen kärkinimet vaalivat. Esillä ollaan aktiivisesti niin kaduilla kuin somessakin, minkä lisäksi ihmisiä pyritään kuuntelemaan, vaikka he olisivat vihaisia ja asiattomiakin. Olen ikäni vihannut sitä koston kulttuuria, jossa eri mieltä olevien epämiellyttävyyteen vastataan samalla mitalla. Fiksu ihminen ymmärtää, että moni räyhääjä rauhoittuu, kun hän saa kokea tulleeensa kuulluksi. Tämä ymmärretään Vihreissä ja tällaisen psykologisen viisauden puolesta minäkin haluan liputtaa.

Kolmanneksi, Vihreissä ollaan tehty paljon töitä sen eteen, että puolue nousisi yhden asian liikkeestä yleispuolueeksi. Juuri yleispuoluemaisuus on mielestäni avain pidempikestoiseen menestykseen. Perussuomalaiset ovat kunnostautuneet maahanmuuttokritiikin saralla, mutta kuka osaa sanoa mitään selkeää puolueen talousajattelusta? Myönnän, ettei Vihreissäkään puolueen kanta kaikkiin kysymyksiin ole selkeä, mutta sentään erilaisia kysymyksiä ollaan pohdittu ja pidetty tehokkaasti esillä, toisin kuin monessa muussa puolueessa. Nähdäkseni esimerkiksi SDP kärsii toistuvasti siitä, ettei se osaa markkinoida osaamistaan houkuttelevalla tavalla. Ei riitä, että on hyvä, jos kukaan ei tiedä sitä. Vihreissä ollaan osattu pitää esillä omia vahvuuksia, mikä ei ole millään lailla valheellista tai populistista toimintaa, vaan juurikin sellaista tervettä ylpeyttä, joka tekisi Suomessa hyvää monelle muullekin yksilölle ja yhteisölle.

Kaiken kaikkiaan lähdin tekemään vaalivoittoa Vihreille siksi, että liike ansaitsee sen menestyksen, mistä se nyt jälkepäin katsoen pääsi nauttimaan. Mikäli toiminta jatkuu yhtä arvostettavana, on puolueelle syytä toivoa menestystä jatkossakin. Tällöin voidaan myös pitää luultavana, että mikäli henki pihisee ja elämäntilanne antaa myöten, nähdään allekirjoittanut jälleen mukana toiminnassa. Kieltämättä pelottava ajatus sitoutumiskammoni kannalta... ;)

Keskusta

Annina Pihlajamäki

Kepun tyttö - ja ylpeä siitä.

Kunnallisvaalit olivat ja menivät ja monenlaisia hyviä analyyseja vaalituloksesta on saatavilla monesta eri tuutista. Siksi en nyt keskitykään tässä kirjoituksessa viiltävään jälkianalyysiin vaalien tuloksesta, vaan haluan tarjota kurkistuksen yleisemmin politiikassa mukana olemiseen ja siihen kuinka itse olen tälle tielle päätenyt sekä kuntavaalien aikaiseen kampanjaelämään.

Toimin Jyväskylän keskustaopiskelijoiden puheenjohtajana ja olen mukana ylioppilaskunnan edustajiston toiminnassa sekä Keski-Suomen keskustanuorten toiminnassa. Miten sitten tähän kaikkeen olen mukaan lähtenyt? Yhteiskunnallisista asioista ja politiikasta olen ollut aina kiinnostunut ja kansalaisaktiivisuutta on tullut harjoitettua jo yläasteelta lähtien erilaisissa tehtävissä. Keskustalaiset arvot kumpuavat minulla jo kotoa, mutta en ole kuitenkaan niitä purematta niellyt vaan käyttänyt paljon omaa pohdintaani puoluevalinnassani.

Keskusta on puolue, joka tarjoaa mahdollisuuksien tasa-arvoa. Kaikilla on esimerkiksi mahdollisuus omien kykyjensä mukaan opiskella niin pitkälle kuin haluaa, riippumatta vanhempien varallisuudesta tai asuinpaikasta. Minulle on myös tärkeää suomalainen luonto ja kotimainen puhdas ruoka. Keskusta näkee Suomen maana, jossa kaikilla on vapaus valita missä asuu ja silti saada hyvät peruspalvelut. Lisäksi olen usein mielipiteiltäni oikeisto-vasemmisto -asteikolla melko keskellä.

Varsinaisen herääminen siihen, että voisin itsekkin lähteä mukaan vaikuttamaan asioihin, alkoi yliopisto-opintojeni ensimmäisenä vuonna. Monet mielenkiintoiset keskustelut politiikan eri osa-alueista muiden politiikasta kiinnostuneiden kanssa (erityisesti tosin tien kanssa) saivat aikaan suuren palon ja selkeyttivät lisää omia näkemyksiäni poliittisella kentällä. Julki-kepulaisuus punavihreälle kallellaan olevassa yliopistomaailmassa ei aluksi kuitenkaan ollut mitenkään helppoa ja oman puoluevalinnan perustelu kanssaopiskelijoille on useaankin otteeseen tullut tehtyä. Nykyisin sitseillä nousemisen kuitenkin aina ylpeänä seiso- maan laulaen ”Lannan haju nousee Kepun suunnasta...”.

Jyväskylän keskustaopiskelijoihin lähdin mukaan opintojeni toisena syksynä ja pian olinkin ehdolla yliopiston edustajistovaaleissa. Näistä vaaleista jäi mukavia muistoja, vaikka vaalit jäivätkin valitettavan vähäiselle huomiolle opiskelijoiden keskuudessa. Edustajistoryhmäni kautta olen päässyt mukaan JYY:n toimintaan, toimiessani esimerkiksi valintatoimikunnassa ja ylioppilaskunnan strategiatyöryhmässä. Olin myös mukana valitsemassa Jylkkärin uutta päätoimittajaa.

Tänä keväänä poliittisella urallani tapahtui parikin suurta loikkaa. Puheenjohtajakauteni Jyväskylän keskustaopiskelijoissa, tuttavallisemmin JOKissa, alkoi tammikuun alusta. Koko kevättä on leimannut poliittisissa järjestöissä kuntavaalipöhinä ja vaalit ovat olleet toiminnan keskiössä. Itse en ollut aluksi lähdössä ehdolle, sillä arkeni on pesäpalloharrastukseni myötä jo valmiiksi melko kiireistä. Muutamien kyselyjen jälkeen päädyin kuitenkin lähtemään ehdolle, sillä Jyväskylän päätöksenteko kyllä kiinnostaa minua suuresti ja haluan olla vaikuttamassa nykyisen kotikaupunkini tulevaisuuteen.

Kuntavaalikampanjaani tein ajallisten ja taloudellisten resurssieni puitteissa. Mukavinta kampanjoinnissa olivat kohtaamiset ja keskustelut ihmisten kanssa vaalikadulla ja Jyväskylän yössä sekä pari paneelia joihin pääsin puolueeni edustajaksi. Ensi kertaa ehdolla olevalle suurinta ahdistusta aiheuttivat monien kymmenien järjestöjen perustamat listaukset ehdokkaista, joihin olisi pitänyt lähettää omia tietojaan, mikäli kannattaa kyseisen järjestön esiin nostamia teemoja. Näitä jätinkin suosiolla tekemättä hyvistä teemoista huolimatta, sillä kaikkeen ei aika riittänyt. Myös vaalikoneiden täyttö oli ensikertalaiselle ajoittain haastavaa, mutta myös kentällä äänestäjiltä tuli monia kommentteja vaalikoneiden ajoittain jopa huvittavista kysymyksistä.

Kokonaisuudessaan kuntavaalikampanjointia tehtiin Jyväskylässä hyvässä ja kannustavassa hengessä yli puoluerajojen. Vaalien aikana tuli tutustuttua monien eri puolueiden ehdokkaisiin ja avarrettua näin omaa maailmankuvaansa. Uuden valtuuston huimasti nuorentunut keski-ikä lämmittää mieltä ja omasta 60 äänestä olen myös valtavan kiitollinen. Mikäli joku tämän jutun luettuaan innostuu poliittisesta toiminnasta tai haluaa kysellä vielä lisää kuntavaaleista, vastaan todella mielelläni esimerkiksi Facebook-viesteihin.

Ollaan yhteyksissä! :)

Taneli Tenhu

KANSA TAISTELI-MAISTELI

– tosinistit kertovat:

Kuvauksia kevään 2017 Joensuun Hol-seminaarin tapahtumista

Siltakatu, Joensuu 18.3. kello 00.15

.....
Nyt on aika töihin,
joka mies kun käy!
-Miten se sitten jatkuu?
-En mää muista. *hyräilyä*
-Heikot tieltä sortuu...? Ei. Kutsu...?

Kutsu koski miestä, sitä vain ei näy!

Teitä surkeempaa oo nähnyt en,
ja tiedän sen on nähty tuo
Teistä viel' miehen näin minä luon!!

Mitä ihmettä karjalaisten kaupungin
kiviset kadut saivat kaiuillaan
toistaa? Väki viina-Väinämöisen ja
yksijäseniseksi lento-onnettomuudes-
sa supistuneen Puna-armeijan kuoron
tulkintaa Disneyn prinsessaelokuvan
laulusta, totta kai.

Suomen historianopiskelijoiden
kokoontumisajot ovat juuri päät-
tyneet ja sitsikansa on jalkau-
tunut isäntäkaupungin kaduille
alkaakseen siirtymisen kohti jat-
kopaikkaa.

Muutaman poissaolon jälkeen oli taas aikani hypätä seminaarijunan kyytiin.

Tänä keväänä Historianopiskelijain liiton kinkerit järjestettiin 17. – 19.3. Joensuussa eli viestikapulan vastaanotti vuorostaan sikäläinen Varnitsa ry. Seminaarin teemaksi oli valikoitunut 'Suomi Sodassa'. Ohjelmaa oli luvassa halukaille koko viikonlopuksi.

Perjantai oli varattu 'Työelämän alunpaneelille' jossa jo valmistuneet ja työelämään siirtyneet historianopiskelijat valoivat osallistujiin uskoa ja luottamusta tulevaan. Loppuilta pyhitettiin seminaari-etkoiluun ja vapaamuotoiseen verkostoitumiseen yli kaupunki- ja ainejärjestörajojen.

Alumnien jakamat kokemukset työelämästä olivat ilmeisesti ajatuksia nostattavia ja jokseenkin synkkiä, sen verran punasilmäisiksi osa seminaarikansasta oli itseään Joensuun yössä paneelin jälkeen lääkinyt ja lohduttanut.

Leijonanosa muista tosinisteistä oli saapunut Karjalan kunnalle jo perjantaina, mutta itse saavuini paikalle vasta lauantaiamuna. Olin lähtenyt matkaan aamuyöstä ja herättyäni linjurin kuljettajan päättäväisiin töytäisyihin, tilanteen, maantieteellisen sijaintini, kellonajan ja kurantin valuutan hahmottaminen otti aikansa.

Tämä oli ensimmäinen tutustumiseni Joensuuhun, eivätkä odotukseni olleet järin korkealla. Olin hahmotellut mielessäni keskusuren elementtikerrostaloista kokoon kasatun kaupungin ja koristelin sen ripauksella venäläisiä mersuja pysäköitynä mitä mielikuvituksellisimmilla tavoin aivan päin hevonen persettä kuten muissa itäisen Suomen keskuksissa. (Itänaapurit ovat lunkia kansaa. Mielenkiintoinen yhteneväisyys on havaittavissa parkkipaikoilla ja ulkomaanpolitiikassa: oli kyseessä sitten pysäköinti poikittain marketin kumpaanakin invaruutuun tai ohjuslavetin telaketjun lipsahtaminen paremmalle puolelle Sevastopolin rajaa, asiasta ei osata suuremmin tuntea syyllisyyttä. Ei se ole niin justinsa.)

Bussista aamuäreenä astuessani olin jo ehtinyt tuomita matkan kohteen visuaalisesti vähintäänkin mielikuvituksettomaksi. Pieni matkakeskus istui keskellä harmaata betonitasankoa jota riitti jokaiseen ilmansuuntaan. Tätä maisemaa ihailemaan oli pystytetty sosialismin rakennushyveitä kunnioittava tympeännäköinen hotelli. Junaradan viertä myötäilemään oli säästetty lohkeilevalla maalilla maalattuja puisia asemarakennuksia. Kuopiossa tukevassa humalan jälkipolteessa kyytiin noussut kanssamatkustaja tervehtäenäky vieressäni sapeksella oksennuksella, sytyttää tupakan ja kähäisee: "Rappiolla o hyvä olla".

Tosiaan, nyt ollaan kulttuurikaupungissa. Joensuu on lahjoittanut maailmalle paitsi Alangon veljekset myös muita kuuluisuuksia. Urheilijoista on heti mainittava syntyjään kaanuulainen Kaisa Mäkräinen. Muitakin ampu-maurheilijoita kuulemma riittää, jopa olympi-atasolle asti.

15

Rallikuskejakin on pitkä lista. Jos yhteistä nimittäjää pitäisi hahmotella, Joensuussa vaikuttaneilla tuntuu heräävän pakottava tarve huutaa, ampua tai ajaa hevonen helvettiin, mahdollisimman kovaa ja mahdollisimman kauas.

Ennen matkaa yritin etsiä Ylioppilaslehti Jylkkärin Paska kotiseutu-juttusarjasta natiivin joensuulaisen avautumista, mutta ilmeisesti Pohjois-Karjalan maaseutuskuksessa kasvaminen jättää vesoihinsa niin rumat jäljet että niistä ei haluta ulkopuolisille uskoutua.

Alkujärkytyksen jälkeen puitteet paranivat. Askeltaessani kohti keskustaa ja pian alkavaa seminaarin avausta silmäilin Pielisjoen ja Ilosaaren maisemia. Selvisi että sen likaisenvalkoinen hotellinkin asiakkaista puolet sai nauttia jokinäköalasta, toisen puoliskon joutuessa tyytymään ratapihaan, jonne jätin kanssamatkustajani virtsaamaan mieleenosoitusmaisesti vanhan veturin kylkeen. Rakennuskantakin alkoi herätellä toiveita paremmasta. Niskakosken jälkeen maiseman valtasi korea Eliel Saarisen suunnittelema Joensuun kaupungintalo.

Mukavaa särmää toi kaupungintalon ja torin väliseen puistikkuun pystytetty julkujuopottelun ja sukupuolisiveellisyyden loukkaamisen autuutta heijasteleva patas. Vaatteita laahustava ja pulloa oikein urakalla kallistava mieshahmo osoittautui sisällissotaa kunnioittamaan pykälyksi Vapaudenpatsaaksi (1923). Se kossupullokkin muuttui toisella vilkaisulla paimentorveksi.

16

Silta- ja Rantakatujen risteyksessä matkalaisen taasen toivotti jalustalla seisten tervetulleeksi pronssiin valettu, kädetön nainen. Nimeksi paljastui Kanavatyttö (1963). Onko Joensuulla kenties yhteistä siirtomaahistoriaa Kongon ja Belgian kanssa?

Saavuini yliopistolle pikamarssin jälkeen puoli tuntia etuajassa ja jäin aulaan var-tomaan seminaarin alkua. Paikalla oli jo valmiiksi kourallinen kanssaodottajia. Varmaankin reippaita Hol-aktiiveja?

Ihmettelin tosin miksi väkeä ei saapunut enempää kellon juostessa eteenpäin, hermostuneena vilkaisin jo luentosaliin. Olivatko muut jo sisällä vai olimmeko me tompellit väärässä rakennuksessa? Paljastui, että itse seminaari alkaisi vasta yhdeltätoista ja että olin tahtimarssinut lentävällä askeleella tunnin etuajassa pelkkään alkukahvitarjoiluun.

Nokkelampi olisi tosin osannut arvioida tämän jo käytävässä norkoilijoiden olemuksesta. Kynäniskat kääntyivät kuin periskoopit välttääkseen kannattelemiensa kasvojen joutumisen naapurin katseen tulilinjalle. Silmälasit kiilsivät yksinäisinä varjoisissa nurkissa. Puoli tuntia painostavaa hiljaisuutta kunnes kahvitarjoilu pelasti tarjoamalla tekosyyä noloon smalltalkiin. What can I say? Humanistit, truly a master race!

Alkusanojen jälkeen seminaari pääsi alkamaan Itä-Suomen yliopiston sotahistorian-dosentti Pasi Tuunaisen luennolla 'Maaston ja olosuhteiden hyväksikäyttö talvisodassa'.

Tuunainen käsitteli pohjoisen talven asettamia haasteita ja mahdollisuuksia sodankäynnille sekä Suomen armeijan talvisodankäynninkoulutuksen ja -kaluston kehitystä toisen maailmansodan kynnyksellä. Saksan ja Neuvostoliiton armeijoiden omien maasto-ohjeiden pohjalta kehitettiin omia, paremmin täkäläiseen ilmastoon ja maasto-olosuhteisiin sopivia sovelluksia ja käytänteitä.

Esimerkiksi Tuunainen kertoi saksalaisen koulutusoppaan jyrkän käskyn välttää metsiä. Kuten tunnettua, Suomessa ohjeistus oli täysin päinvastainen. (Mothafucking Raateentie!)

Luennon ajaksi kiertoon pistettiin talvi- ja jatkosodan aikaisia maasto-oppaita. Hyvät, halvat ja yksinkertaiset ideat eivät kuole helpolla, suurin osa oli edelleen käyttökelpoisia.

Seuraavana esitelmänsä piti tutkija ja opettaja Matti Kosonen aiheenaan 'Agenttikoulun naiset – Lottana vakoojien ja kaksoisagenttien keskellä jatkosodassa'. Kososen luento pohjautui tämän ja Heidi Ruotsalaisen kirjoittamaan samannimiseen kirjaan joka käsittelee salaisia tiedusteluyksiköitä osasto Kuismasta sekä osasto Raskia eli Äänislinnan vakoilukoulua. Sinällään mielenkiintoista mutta esitelmän otsake lupasi naisagentteja ja kuulijoille tarinoitiin sihteereistä ja radisteista.

Tällä kertaa agenttiopiston naiset eivät saaneet päitä käännetyiksi.

Seminaarin viimeinen osuus oli Sodan sukupolvi-paneelikeskustelu johon osallistuivat sotiemme veteraani Veijo Saloheimo, rintamalotta Fanny Mönkkönen, evakko ja pikkulotta Hely Teittinen sekä Joensuussa sodanaikana lapsena asunut Jorma Mikkonen. Panelistit kertoivat omat kokemuksesta sodasta, niin osallistumisesta kuin sivullisen roolista. Erittäin mielenkiintoista!

Lopetuspuheenpuhevuorossaan Mikkonen vielä kiitti yleisöä mielenkiinnosta ja historian opiskelijoita näiden kunnioituksesta veteraanien tarinoita ja perintöä kohtaan.

Tosiaan, yleisöstä kuului satunnaisia niiskauksia, joutuipa joku hautaamaan kasvonsakin kouriinsa.

Kaiken kaikkiaan onnistuneen Seminaarin jälkeen tosinistit palasivat hotellille valmistautumaan tuleviin sitseihin. Juominkien teema oli 'Suuret suomalaiset' ja pukukoodin ohjaamina edustusjoukkueeseen kuului kaikkea mahdollista joulupukista suomibrändeihin ja Ultra Bran sadetakeista Väyryseen.

Pukuloisto ei jäänyt suinkaan tähän, paikan päällä saatiin ihailla paitsi Pähkinäsaaren rauhaa, myös illan itseohjautettuja isäntiä Herroja tasavallan presidentit Kekkonen ja Kakkonen. Omaksi ristikseni sain valitettavasti natiivin miesopiskelijan Alexander Stubbiksi pynttäytyneenä. Illan mittaan naapurin käytös alkoi hatuttaa ja teki mieli tarjoutua viimeistelemään keskeneräinen naamiaisasu ja puhkoa peukalolla silmänreiät maskiin.

Encore olisi ihan ilmainen ja kohdistuisi pahvinaamarin näköelinten sijasta 'Alexin' pahvipään sielunpeileihin.

Yleisen tapojen turmeluksen seasta esiin on nostettava erityisesti tanssikilpailu jota tuomaroi, ei vain yksi, vaan peräti kaksi Jorma Uotilaa. Kun Tom of Finland kuoriutui lavalla nahkatakistaan, sai tämä sekä yleisön että tuomariston jakamattoman huomion. Silmät ja Jormat olivat kovina. Ei huono!

Maininnanarvoista on myös että Tosine onnistui kenties ensimmäistä kertaa esittämään oman kappaleensa 'Kustaa II Adolf' oikein alusta loppuun.

Akateemisen pöytäjuhlan jälkeen ja ilta jatkui vaihtelevissa kokoonpanoissa kaupungin toisessa päässä jatkoilla kulttuuriravintola Laiturissa. Varsin onnistunut ensikohtaaminen Joensuun kanssa!

Joensuun
nimikkoeläin
on
muuten
rupilisko.

Tultiin aamun tunteina tutuiksi.

KAPINA NYKYAIKAA VASTAAN –
ELI KERTOMUS SIITÄ, KUINKA TIKERILLÄ RATSASTETAAN
LÄPI RAUNIOIDEN SINOOPERIPOLKUA PITKIN

Julius Evola 1920-luvulla. Kyllä tuon näköisen miehen pitääkin olla pahis. (Toim. huomio.)

Tässä tosine-lehden jutussa piti alun perin olla jotain aivan muuta, mutta nyttemmin kirjoitan aivan toisesta asiasta. Asialle vihkiytyneimmät ihmiset varmastikin tunnistavat jo otsikosta, mistä aiheesta, sekä kenestä filosofista, historian merkkihenkilöstä, sekä itseäni huomattavasti kokeneemmasta esoteerikosta kirjoittelen hieman tarinaa seuraavilla sivuilla. Juttua ei ole tarkoitettu kaikkia miellyttäväksi, siitä saa myös suuttua, mutta toivon kuitenkin, että annatte ensi tilassa mahdollisuuden sille, että riidat käydään asioiden, eikä ihmisten välillä.

Valitettavasti myös itse esoteerisesta puolesta, kaikenlaisesta tantraseksistä, sekä seksuaalisuuden mystiikasta kirjoittamisen olen jättänyt pois tästä jutusta. Olen kuitenkin itse tradition mies, enkä halua kirjoitella tosine-lehteen mitään tuhmia. Mutta mikäli nämä aihepiirit kiinnostavat, voi tämän lyhyen esittelyn jälkeen perehtyä niihin esimerkiksi internetissä, jossa useita tekstissä kuvatun herran teoksia löytyy muun muassa PDF muodossa. Mikäli arvostettu lukija on kiinnostunut näistä aihepiireistä, suosittelen tarttumaan lähimmän tietokoneen näppäimistöön, sekä toivotan mieluisia googlaus-hetkiä.

Mutta sitten, asiaan:

Julius Evolan nimi on ollut viime aikoina monien huulilla ja mielillä, useimmiten haukkumasanana, joka rinnastetaan tiettyissä piireissä ilman mitään lähdekritiikkiä tai omaa tutkimustyötä suoraan fascismiin. Tämä on ehkä hieman liian kärjistetty näkemys miehestä, joka oli muutakin, kuin ihailijoidensa ja aikakautensa italialaisen kotimaanpolitiikan summa. Toki Evola oli myös elinpäiviensä ilmapiiriin kahlitsema, kuten myös aikansa muut herkäät taiteilijat ja filosofian suurmiehet. Malliesimerkkinä muista aikalaisista suurmiehistä mainittakoon vaikkapa Filippo Tommaso Marinetti tai Lajos Kassak, jotka jättivät italo-fascismin ja unkarilaisen kommunismin lisäksi jälkeensä mittavat määrät kaunista, poliitikasta huolimatta arvostettua taidetta, sekä nationalistisissa piireissä yhä arvostettua kansalliskulttuuria molempiin maihin.

Evola syntyi sisilialaiseen aatelisperheeseen eräänä toukokuuisena päivänä vuonna 1898. Monet hänet pitempään tunteneet ihmiset ovat myöhemmin todenneet, että Evola ei nuoruudessaan ja lapsuudessaan ollut juurikaan läsnä missään, aivan kuin hänet olisi määrätty ennalta, jonkinlaisen suorastaan jumalaisen predestinaation kautta, olemaan jo syntymästään asti suurmies. Hänen lapsuutensa vaiheet ovat siis jääneet hyvinkin tuntemattomiksi niin historioitsijoille, kuin mestarin itsensä kirjallisen tuotannon sivujenkin parissa. Evola jopa itse usein vähättelee kirjojensa sivuilla lapsuutensa merkitystä hänen tuolloin tulevalle uralleen.

Kuten hänen koko sukupolvensa kautta Euroopan mantereeseen, myös Evolan elämän merkittävä käännekohta oli muodostuva niistä laukauksista, jotka nuori serbialainen mies nimeltä Gavrilo Princip ampui kohti Itävallan arkkiherttuaa ja tämän vaimoa kesän 1914 ollessa kukkeimmillaan Sarajevossa, Bosniassa. Noista laukauksista kehittyi nopeasti suuri sota, jonka tuoksinaan myös nuori Julius Evola tempautui. Hän palveli sodan aikana tykistössä. Tykkimiehenä hän ei sentään joutunut oja kaivamaan ja tykkejä siirtämään, vaan aatelismiehenä hän sai lähestulkoon välittömästi upseerin arvon. Myöhemmin Evola itse totesi, että varsinainen sotakokemus ja taistelut jäivät hänen osaltaan vähemmälle. Se ei nuoren Juliuksen menoa kuitenkaan haitannut patkääkään.

Sodan laukausten vaietessa, kun Italia oli osallistunut taisteluihin ympärysvaltojen puolella, sekä menetänyt suorastaan hirvittävän määrän nuoria, elämänsä kukassa pois niitettyjä nuoria miehiä alppisolien taistelukentillä, Evola koki ensimmäisen elämänsä kriisinsä. Hän pyöri hetken aikaa muun muassa dadaistien, sekä futuristien parissa. Hän ei kuitenkaan pidemmän päälle kokenut näitä tyyliisuuntauksia, sekä niiden edustajia omaksi ympäristökseen, vaan piti heitä ehkäpä jopa hieman liian dogmaattisina. Ulkoilmaliikunnan puolelta taas Evola rakasti ennen kaikkea ylitse muiden vuorikiipeilyä. Hän oli myös sodan jälkimainingeissa ensimmäisiä eurooppalaisia, jotka kokeilivat tajuntaa laajentavia huumeita itsereflektion ja minätutkimuksen perustein.

Kaksikymmentäkolmevuotiaana Evola harkitsi vakaasti tekevänsä itsemurhan, kun maailmalla ei ollut hänelle enää mitään tarjottavaa. Hän kuitenkin koki tuolloin traditionalistis-uskonnollisen heräämisen, sekä innostui palavasti buddhalaisuudesta. Myöhemmin, kirjoittaessaan teostaan *The Doctrine of Awakening*, hän itsekin myönsi, että juuri tuo buddhalaisuuden ja idän esoteerisen mystiikan löytäminen oli yksi niistä asioista, jotka pelastivat hänet itsemurhalta. Tämä herääminen ohjasi myös pitkälti hänen myöhempää tuotantoaan, jonka parista nousevat ne neljä kirjaa, joista Evola parhaiten tunnetaan nykypäivänä.

Ensimmäinen näistä teoksista oli *Kapina* nykyaikaa vastaan, alkuperäiskielellä italiaksi *Rivolta contro il mondo moderno*. Evola kirjoitti sen vuonna 1934. Teos käsittelee pääpiirteissään sitä, miten ihmiskunta on nyt (siis tuolloin) siirtymässä suuren sodan jälkeen kohti Kali Yugaa, joka tuhoaa kaikki perinteiset arvot, sekä tuo mukanaan suuren, mullistavan muutoksen maailman tilaan, jonka aikana kaikki totuttu järjestys ja hallitut järjestelmät tuhoutuvat ja syntyy kokonaan uusi maailmanjärjestys, niin poliittisessa, uskonnollisessa, taloudellisessa kuin henkisessäkin mielessä. Tätä muutosta varten teos kuvailee traditionalistisen maailman normaalina, jonka alla ennen oli parempi olla. Kun maailma oli pieni ja valta oli keskitetty harvoille, oli traditionalistisen maailman perinteitä kunnioittava ihminen myös onnellisempi, sekä nykyihmistä paljolti kykenevämpi toteuttamaan omaa henkistä itseään.

Toinen teos syntyi toisen maailmansodan jälkeen vuonna 1953, kun järjestelmät olivat taas radikaalisti muuttaneet paikkaa, ehkä osittain jopa Kali Yugan peruspiirteiden mukaan. Eurooppa oli lyhyen ajan sisällä jo toisen kerran raunioina, eikä mikään mennyt, traditionaalinen tai nationalistinen ollut enää vankkumatonta ja pysyvää. Italiakin oli sodan aikana muuttunut kolme kertaa täysin erilaiseksi maaksi. Se lähti sotaan Fascistisena hyvinvointivaltiona, jota johti vahva, mutta myös monella tavalla armollinen sekä jopa edistysmieliseksi luonnehdittavissa oleva diktaattori Benito Mussolini, muuttui sodan aikana täysin kansallissosialistiseksi Saksan satelliittivaltioksi, kun taas kolmas muutos oli verinen sisällissota, joka puhkesi liittoutuneiden maihinnousun rinnalla ja tuhosi aiemminkin voimakkaasti alueelliset-etnisesti jakautunutta maata entisestään.

Men among the ruins, *Gli uomini e le rovine* oli Evolan oma traditionalistinen tilinteko tästä sodan jälkeisestä tilanteesta. Teoksessaan Evola vaati soturietiikan sisäistämistä, koko elämän muuttamisesta taisteluksi ylimaallisen valtion organisaationa osana rappiota, tuolloin lapsenkengissään ollutta globalismia sekä markkinavoimia vastaan. Evola uskoi myös, että traditionalistinen yhteiskunta näkee ihmisen persoonan yhtenä tärkeimmistä ominaisuuksista niin fyysisen kuin rahallisenkin arvon yli. Persoonaa on juurikin se, mikä ihmisessä on perinteen maailmalle tärkeää, sillä kapitalistisessa ja sosialistisessa maailmassa ihminen degeneroitui Evolan mukaan pelkäksi korvattavissa olevaksi yksilöksi, turhaksi hapen hengittäjäksi valtaviin ihmiserien joukossa.

Evolan pohdintaa toisen maailmansodan vaikutuksesta traditionalistiseen ajatusmaailmaan lienee myös vauhdittanut hänen oma, fyysinen vammautumisensa ja siitä kummunnut elämän haurauden sisäistäminen. Julius Evolalla oli näet tapana käyskennellä kaupunkien kaaduilla pommituslentojen aikaan, pohdiskellen elämän tarkoitusta, determinismistä sekä omaa kohtaloaan. Erään tämänkaltaisen kävelyretken aikana vuonna 1945, liittoutuneiden pudotamasta pommista sirpale löysi hänen selkäytimensä ja kiinnittyi siihen melkoisella liikevoimalla. Tämän tapaturman jälkeen Evola oli loppuelämänsä vyötäröstä alaspäin halvaantunut, kulkien pyörätuolissa.

Kolmas kirja syntyi kymmenkunta vuotta myöhemmin, vasta vuonna 1961. *Ride the Tiger: A Survival Manual for the Aristocrats of the Soul* oli opas Kali Yugan jälkeisen ajan murrosvaiheeseen. Oli Evolan mukaan koittanut aika, jolloin mikään ei ollut enää pysyvää, traditionalismista sekä perinteistä ylipäättänsä oli tehty ruma sana, sekä kun populaarikulttuuri ja jatkuva muutos ajoivat niin älykkäät kuin massatkin ahtaalle. Parhaiten Evolan mukaan tilanteesta selvisi kun asetti kyseenalaiseksi kaikki idolit, ismit, teoriat, rakenteet ja illuusiot, joita nykymaailma ympärillemme loi. Ainoa ismi, johon tulisi aina luottaa, oli traditionalismi. Vanhat perineet kumpusivat sisältä jokaisen syvimmistä perukoista, ja niitä tulisi kunnioittaa. Evola kutsui traditionalistisen ajatusmaailman tielle lähteviä ihmisiä termillä ”sielun aristokraatti.”

Vaati toden totta vahvaa persoonaa ja suurta sielua, mikäli halusi lähteä painiin koko nykymaailmaa vastaan. Ja tämä paini kun ei ollut edes fyysistä, siihen ei saanut voimaa kuntosaleilta, raskaasta ruumiillisesta työstä, tai fyysisesti heikompien alistamisesta. Tämä ”sielun aristokraatin” paini oli yksinomaan henkistä, jatkuvaa maailmantuskaa, jota pystyi hellittämään vain hylkäämällä nykymaailman hurmoksen. Tämä kaiken hylkääminen oli yksi askel kohti a-politeiaa, jäämistä pois yhteisöjen aktiivisesta rakentamisesta. Vain tämä a-politeia oli Evolan mukaan avain ”sielun aristokraatin” onneen. Se ei tarkoittanut kylmäkiskoista välinpitämättömyyttä toisia ihmisiä kohtaan, sillä todellinen ”sielun aristokraatti” toki avusti esimerkiksi vanhuksen kadun yli, auttoi sairaita ja rampoja taitojensa mukaan, sekä niin pois päin, mutta ei aktiivisesti pyrkinyt osaksi mitään hierarkkisia tai uuden ajan mukanaan tuomia valtarakenteita.

Neljäs kirja, joka päättää Evolan tunnettujen teosten tetralogisen sarjan, oli vuonna 1963 päivänvalon nähnyt *Path of Cinnabar*, suomeksi melko raflaavasti käännettynä ”Sinooperipolku.” Teos oli älyllinen elämäkerta Julius Evolan elämästä. Kirjan sivuilla Evola teki tilinteon siihen astisesta elämästään lukijoilleen ja yleisölleen. Kirjan sivuilla Evola loi myös varoittavia kuvia siitä, millaiseksi oikeistolaiseksi tai fascistiseksi mielletty ideologia suuntaa, jos siitä unohdetaan kokonaan alkukantaisen tradition persoonat, sekä ihmisryhmien yhdessä muodostamien ryhmien orgaaninen suhde toisiinsa. Kun hierarkiat rakennetaan pelkästään synteettiseltä pohjalta, astutaan silloin Evolan mukaan turmion tielle. Evolan aiemmin *Gli uomini e le rovine* kirjassaan mainittu taisteluasenne unohdetaan, kuten myös vanhan tradition ihmisen persoonalle synteettisen ja kaupallisen yksilön asemesta annettu oletettu arvokkuus.

Toinen teema, mikä hallitsee Sinooperipolkua oli se, kuinka Evola oli jatkuvasti tekemässä jotain muuta, kuin aikansa muut Fascistisen Italian taiteilijat. Siinä missä muut olivat futuristeja, oli Evola dadaisti, ja niin edelleen. Evola ei koskaan kaihtanut mennä sieltä, mistä itse halusi, mikä luo hänen ympärilleen myös jonkinlaisen esoteeris-mystillisen auran.

Nämä kaikki aiemmin mainitut synteettisen ja orgaanisen väliset ongelmat olivat nähtävissä useissa oikeistolaisissa sekä vasemmistolaisissa diktatuureissa jo Evolan omana aikana. Ne eivät ole myöskään kadonneet nykypäivänäkään käytävän loppumattoman oikeisto-vasemmisto kinastelun akselilla, saatikka sitten nyt esimerkiksi vaikka virallisessa propagandassaan puoluekentästä irtautuneiden vihreiden tai perussuomalaisten välillä käytävästä poliittisesta keskustelusta. Esimerkiksi Suomen puoluekentässä ei ole olemassa ainoakaan puoluetta tai järjestöä, joka todella ajaisi Evolan haaveilemaa traditionalistista ideologiaa ilman synteettistä ideologista painolastia suuntaan tai toiseen. Se ei kuitenkaan liene suuri ihme, sillä verrattain harva ihminen todella haluaisi äänestää tuollaista poliittista puoluetta. Niin kauniita kuin utopiat ovatkin, niitä ei ole tuskin koskaan luotu kohtaamaan käytännön elämän ja arjen niille asettamia haasteita. Kun tämän sisäistää, voi keskittyä luomaan utopiaa oman mielensä sisään, sekä astua Evolan kuvaileman ”sielun aristokraatin” saappaisiin. Tie on raskas, mutta palkitseva.

Kirjailijanuransa jälkeen Evola keskittyi esoteerisen tiedon pariin, julkaisten vielä muutamia teoksia näistä aihepiireistä. Lopulta, kuten kaikille meistä, myös kuolema tuli Julius Evolan ovelle. Hän menehtyi Roomassa naimattomana sekä lapsettomana vuonna 1974. Toiset lähteet sanovat hänen kuolleen sydänkohtaukseen, kun taas toiset puhuvat siitä, että kyseessä olisivat sittenkin olleet alkoholin suurkulutuksen aiheuttamat maksavaivat. Niin tai näin, 1970-luvulla menetettiin siis jotakin muuta kulttuuriperimältään suurta, kuin vain alkuperäinen hippikulttuuri.

Näin ollen siis, traditionaalinen ihminen on täydellisesti vapaa kaikesta Kali Yugan jälkeisen murrosvaiheen ahdistuksesta, sekä häiriötekijöistä, kun ei osallistu mihinkään. Vain sisäisen kehittymisen, itsereflektion, sekä a-politeian kautta traditionalistinen ihminen pystyy olemaan todella vapaa. Kaukana kaikesta totuuden etsimistä rajoittavasta, kuten esimerkiksi sosiaalisesta mediasta, narsistisesta kehon kultista, taikka tiukasti määritellystä, dogmaattisesta poliittisesta kuplasta. Omasta mielestäni olen esimerkiksi itse onnistunut vähintään välttävästi näissä kaikissa. Mutta olen siltikin vain ihminen, enkä osaa todellakaan sanoa, olenko löytänyt vielä omaa Sinooperipolkuani, vai onko sen taivaltaminen vielä edessäni. Ehkä se jää tulevien sukupolvien päätettäväksi. Tyhmyyksiäkin olen totta kai tehnyt, sillä en minä mikään Kristus vapahtaja ole. Olen vain tavallinen, kuolevainen ja rajallinen ihminen.

Kirjoittaja on Tosineen oma sunnuntaitraditionalisti, tiedon valon metsästäjä, salazaristi, esoteerikko, sekä riippumaton ajattelija

Sasu Katajamäki

MITÄ ON HISTORIA DYSTOPIOISSA?

Tämä lyhyt artikkeli keskustelee kahden klassikko dystopia novellin kautta historian merkityksestä lopun ajan yhteiskunnassa. Esillenostetut teokset ovat George Orwellin 1984, joka kirjoitettiin kylmän sodan alussa kuvastamaan totalitääristä yhteiskuntaa ja sen vaikutusta ihmisten mahdollisuuksiin ja Ray Bradburyn vuonna 1953 kirjoittama Fahrenheit 451, joka kertoo tarinan yhteiskunnasta, joka pakottaa ihmiset toistensa pellikuviksi.

Vuonna 1984 Oseania oli sodassa Euraasian kanssa ja sen liittolainen oli Itäaasia. Näin ei kuitenkaan ole aina ollut, pohtii George Orwellin 1984 novellin päähenkilö Winston Smith. Hän muistaa ajan, jolloin Oseania soti vielä Itäaasian kanssa ja oli Euraasian liittolainen. Virallisen totuuden mukaan Oseania oli kuitenkin aina ollut sodassa Euraasian kanssa.

Winston muistaa myös muita asioita, joista ei ole mainintaa Puolueen julkaisemissa historiakirjoissa. Kuinka kun hän oli pieni hänen asuttamassaan Lontoon kadulla oltiin taisteltu ja että lentokoneet oltiin keksitty ennen Puolueen syntymistä, eikä vasta sen jälkeen, kuten viralliset historiakirjat kertoivat.

Tämä Winstonin kokemus ja totuuden eroavaisuus on keskeinen teema niin Orwellin 1984-novellissa kuin myös Ray Bradburyn kirjoittamassa Fahrenheit 451-teoksessa. Molemmissa teoksissa lukija heitetään maailmaan, jossa menneisyyttä ei enää ole ja historia on tuhattu. Sodista on tullut osa arkipäivää, ne ovat joko aina olleet tai loppuvat nopeasti ja alkavat uudelleen arkipäivä ilmoituksella. Molemmissa novelleissa eletään niin vahvasti nykyhetkessä, että menneisyys on jopa kadonnut ja lakkautettu. Sillä juuri tieto on vaarallista ja sitä tulee hallita. Tämän vuoksi dystooppisessa yhteiskunnassa historiaa määrittääkin sen kertoma tarina:

“And if all others accepted the lie which the Party imposed – if all records told the same tale – then the lie passed into history and became truth.” – 1984

Tiedon tehtävä on palvella yhteiskuntaa ja valanpitiä ja koska historia mahdollistaa erilaisen nykyisyyden, tulee se lakkauttaa. Menneisyys on dystooppisessa yhteiskunnassa nykyisyyden jatke, sillä tieto on yksi tärkeimmistä asioista, jota tulee vahtia yhteiskunnassa, joka haluaa olla kaikkivoiva ja pysyvä.

Tällaisella kokonaisvaltaisella valvonnalla on myös vaikutus ihmisten kokemukseen. Dystooppista yhteiskuntaa ylläpitää sen systemaattinen sorto, joka penetroi jopa ihmisten yksityisimmät ajatukset. Valvonta, ilmianto, tarkkailu ja valheet ovat arkipäivää, jotka vahvistavat ihmisten ajatusta heidän omasta avuttomuudestaan. Tiedosta ja toisinajattelusta rangastaan, joten myös tiedosta tulee vaarallista ja tällä tavoin myös historiasta ja menneisyydestä tulee sen haastamattomuudessa totuus.

Molemmat Fahrenheit 451 ja 1984 kuitenkin painottavat, että ylhäältä tuleva valvonta ei riitä yksinään, vaan dystooppinen yhteiskunta vaatii, että ihmiset myös kokevat ja havainnoivat ympäristöään ja tietoa eri tavalla. Klassinen esimerkki tästä onkin 1984:n orwellilainen kaksoisajattelu, mutta myös Bradburyn Fahrenheit on täynnä mielenkiintoisia lainauksia tästä aiheesta. Fahrenheit käsitteleeekin hyvin paljon yhteiskuntaa juuri sen asuttamien ihmisten summana. Kirjassa dystopiassa elävät ihmiset ovat puskeneet pois kaiken vaikean heidän kokemuksistaan, kirjat poltetaan sillä ne haastavat ihmisiä ja saavat tuntemaan. Ympäristöäkään ei enää havainnoida samalla tavalla, on unohdettu luonnon kauneus ja sanojen merkitys. Tätä kuvastaa hyvin Fahrenheitissa kohta, jossa päähenkilö Montag lukee runon hänen vaimonsa ystäville ja he järkyttyvät perinpohjaisesti:

”Rouva Bowles nousi seisomaan ja katsoi Montagia (päähenkilö) – Näettekö nyt? Tiesin tämän, tämän minä juuri halusinkin nähdä! Tiesin että näin kävisi! Olen aina sanonut että runous ja kyynleet, runous ja itsemurhat ja itkeminen ja kurja olo, runous ja sairaus, kaikki ne kuuluvat yhteen!”

Tämän kokemuksen erilaisuuden vuoksi historia menettää dystooppisessa yhteiskunnassa sen merkityksensä. Historia on korvattu tällaisessa yhteiskunnassa vallitsevalla ajattomuudella. Dystooppinen yhteiskunta vaikuttaa ihmisten kokemuksiin näissä novelleissa niin vahvasti, että he alkavat epäillä niitä. Omien kokemusten ja virallisen kertomusten välinen aikajana aiheuttaa ristiriidan, joka tulee verhoja niin ajatuksissa kuin teoissa valheisiin itseään suojellakseen.

Dystooppisessa yhteiskunnassa virallinen kirjoitettu kertomus haastaa menneisyyden. Historian tarinaa on muokattu useaan kertaan ja jokaista muutosta on siivittänyt sorto ja valvonta, joka saa ihmiset unohtamaan. Jokaisen kadoitetun ja unhoitetun ihmisen myötä katoaa pala historiaa dystopiassa. Historiassa jää elämään se mikä sallitaan ja tämän vuoksi historia menettää sen ajallisuuden. Kun siis Winston Smith kysyy: Oliko Oseania joskus sodassa Itäasian kanssa? On sen merkitys siis aina myös historiankirjoitukselle tärkeää.

ONKO LIIKKALAISTEN PAKKO HUUTAA?

Tuija Kauhanen, Lauri Niemistö & Aleksi Rauhala

Kvantitatiivis-kvalitatiivinen poikkitieteellinen selvitys Jyväskylän yliopiston tiedekunta-kohtaisten opiskelijaryhmien sosiaalisesta liikkuvuudesta ja ryhmädynamiikasta paikallisyhteisössä
21.–28.3.2017

Yhteiskunnan näkökulmasta yliopisto-opiskelijat näyttäytyvät usein homogeenisena joukkona, jossa aatteiden ja ajatusten leviämisen seurauksena kaikki ovat keskenään samaa mieltä niin poliittisista, kulttuurisista kuin behavioristisistakin kysymyksistä. Samoin myös ulkonäön uskotaan myötäilevän tätä ajatusten synkretismia. Tutkimuksemme lähtökohtana on ollut kasvava ymmärrys siitä, että yliopistokuplan lisäksi elämme myös humanistisessa kuplassa: ei ole olemassa yhtä yhtenäistä yliopisto-opiskelijoiden joukkoa, vaan ennemminkin pieniä, tiedekunta-kohtaisia ryhmiä. Jyväskylässä näiden ryhmien ero näkyy myös maantieteellisesti kampusten kesken, esimerkiksi Ylistönrinteellä humanisti voi huomata olevansa suhteellisen yksin häntä ympäröivien luonnontieteilijöiden joukossa.

Poikkitieteellinen tutkijaryhmämme koostuu kolmen eri alan asiantuntijoista: Suomen historian, talous historian ja yleisen historian opiskelijoista. Ihmistieteellisten alojen laaja erityisosaamisemme antaa hyvät lähtökohdat opiskelijalajien tuntemukseen ja niiden sosiaalisen liikkuvuuden tutkimiseen. Emme olisi kuitenkaan päässeet tähän lopputulemaan pelkästään omin avuin: haluamme osoittaa kiitokset mainiolle lounasseurueellemme maisteri Tammelalle ja kandidaatti Iiliäiselle korvaamattomasta inspiraatiosta ja kannustuksesta. Erityisesti haluamme kiittää oikolukijaamme maisteri Someroa mittaamattomasta avusta, jonka hän panoksellaan meille tarjosi.

Johdanto

Tutkimuksen tavoitteena oli kartoittaa Jyväskylän yliopiston opiskelijoiden sosiaalista liikkuvuutta sekä paikallisyhteisöjen kategorisia jakaumia Ruusupuisto-rakennuksessa ja kolmella yliopiston pääkampuksella: Seminaarinmäellä, Mattilanniemessä ja Ylistönrinteellä. Selvityksen tarkoituksena oli sekä selvittää kuinka paljon eri opiskelijaryhmät suosivat kutakin ravintolaa, että saada käsitys näiden ryhmien liikkuvuudesta eri kampuksilla. Lisäksi tutkimus pyrkii vastaamaan siihen, mikä ryhmistä omaa suurimman sosiaalisen liikkuvuuden, eli on vahvasti edustettuna useimmalla eri territorilla.